

Předložená práce „Užívání členů v substantivních a předložkových skupinách“ zkoumá používání členů v současné němčině. Text je rozdělen do dvou hlavních kapitol – části teoretické a praktické.

V teoretické části je popsán německý člen, uvedena jsou jeho různá pojmenování, která odrážejí vymezení samotného pojmu člen a jeho funkce v jazyce. V samostatné subkapitole jsou popsány morfosyntaktické charakteristiky německých členů. Nejvíce pozornosti je věnováno funkcím členů, na jejichž základě jsou v teoretické části uvedena pravidla pro užívání členů.

V práci jsou vymezeny čtyři základní funkce členů. První z nich je determinace, která v sobě zahrnuje vztah jazykových znaků ke skutečnosti. Jedná se zde o sémantické vztahy, které se realizují prostřednictvím komunikace. Z tohoto důvodu nebyl použit název „sémantická funkce“, neboť by jí nebyly postiženy aspekty komunikativní. V odborné literatuře je někdy upřednostňována sémantika (srov. FLEISCHER 1967: 133, ZIFONUM 1997: 1958), jiná pojetí řadí vztahy referenční k funkci komunikativně-pragmatické (srov. např. FLÄMIG 1991: 474).

Další funkcí v rámci této práce byla funkce gramatická, tedy signalizace gramatických kategorií prostřednictvím členů. K této funkci jsou řazeny i užívání členů v závislosti na určitých gramatických konstrukcích a v nich užití lexiky.

Člen plní i funkci stylistickou, tento potenciál je využíván především v krásné literatuře.

V neposlední řadě má stylistika vliv na volbu členu u substantiv s neshodným genitivním přívlaskem. Kombinace členu neurčitého u substantiva i u přívlasku je považována za stylisticky nevhodnou a v jazyce je patrna snaha se této kombinaci vyhnout.

Člen se v němčině podílí i na aktuálním členění větě. Je jedním z faktorů, jimiž lze zvýraznit jednotky v komunikaci již známé a jednotky nové. Rématická informace může v němčině být dodatečně vyzdvižena neurčitým členem.